

[Halvgaard.]

tagelsen i bl. a. styrelsen af de højere uddannelsesinstitutioner i Europarådets medlemsstater:

„Filosofien bag fifty-fifty fordelingen af pladserne mellem lærer- og studenterrepræsentanter var, at lærerne og de studerende var to homogene grupper med modsatte interesser. Resultater, der måtte være tilfredsstillende for begge parter, ville ikke kunne opnås, før generel enighed var opnået gennem et „palaverdemokrati“, dvs. gennem intensive diskussioner og kompromiser.

Denne filosofi er blevet forkastet af lovgivningsmagten og universitetsautoriteterne. Det eneste eksempel på et beslutningstagende organ, hvor både lærere og studenter er repræsenteret på en fifty-fifty basis, er de danske studienævn.“

Vi foreslår endvidere, at undervisningsministeren kan indsætte erhvervs- og organisationsrepræsentanter i de kollegiale organer, med henvisning til, at selv et land som Sverige har indset det rigtige i at indføre en sådan ordning. Det er naturligvis en ordning, som bør bygges op over nogle år, og til f. eks. fru Tove Nielsen kan jeg oplyse, at dette er baggrunden for, at vi har formuleret reglen så generel og fleksibel som vel muligt.

Med hensyn til kompetenceomlægningerne mellem studienævn og fakultetsråd er vi i fremskridtspartiet af den overbevisning, at VCQM-partiets forslag til folketingsbeslutning, som var til en heldigvis kort første behandling her i tinget fredag den 6. november, er temmelig paradoksalt. På den ene side har man erkendt, at centralstudienævnene, der jo kom dumpende mellem første og anden behandling af styrelseslovforslaget i 1973, har været et fejltrin, og på den anden side synes man nu at være til sinds at gøre fakultets- og fagrådene til gigantcentralstudienævn. Jeg skal her stærkt understrege, at man ikke skal forvente fremskridtspartiets støtte til sådanne ændringer.

Det, der skal til vedrørende denne del af styrelsesloven, er at finde i fremskridtspartiets forslag, som bl. a. er hentet fra centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis forslag til lov om ændring af lov om styrelse af højere uddannelsesinstitutioner, fremsat den 14. november 1974. Dette lovforslag var tydeligvis formuleret på grundlag af fhv.

undervisningsminister Tove Niensens notat af den 10. juli 1974 til folketingets undervisningsudvalg, hvori det så rigtigt hedder — og jeg tillader mig at citere fra side 6:

„Der er fra flere sider udtrykt betænkelighed ved de beføjelser, der i henhold til styrelsesloven er henlagt til studienævnene i studieplanlægningsmæssig henseende. Disse betænkeligheder kan formentlig formindskes, hvis folketingsbeslutningen klart angiver, at fagråd ved institutionerne og faglige udvalg på landsplan inddrages i den videre procedure for strukturreformerne, samt ved at den revision af de ministerielle eksamens- og studiebestemmelser, der må forventes at blive resultatet af strukturreformbestrebelse, kommer til at indeholde klare og ensartede rammer for studienavnenes arbejde.“

Fremskridtspartiets styrelseslovforslag indeholder endvidere en række klare, kontante bemyndigelser til undervisningsministeren, og det må naturligvis forekomme mange temmelig mærkværdigt særlig i betragtning af, at den nuværende undervisningsminister ikke for øjeblikket nyder særlig stor tillid hos fremskridtspartiet, bl. a. på grund af hendes meriter i forbindelse med f. eks. Roskilde universitets-sagen. Jeg vil dog her slå fast — og jeg håber, at jeg formår at trænge igennem, så alle kan forstå det — at de bemyndigelser, som vi ønsker at give en minister, som er underlagt et klart parlamentarisk ansvar, har de enkelte højere uddannelsesinstitutioner i øjeblikket. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at nok er vor tillid til ministerens gøren og laden ikke særlig stor, men vor tillid til ledelsen på langt den overvejende del af de højere uddannelsesinstitutioner er dog så langt, langt mindre.

Bemyndigelsesomlægningerne bør ikke behøve at føre til, at undervisningsministeren efter vort lovforslags vedtagelse skal sidde og papirnisse med en lang række detaljer omkring de højere uddannelsesinstitutioner. Sandheden er jo, hvad enhver burde kunne indse, at dersom undervisningsministeren med hjælp af de faglige landsudvalg for de videregående uddannelser og forskningsrådene får det afgørende ord, vil de højere uddannelsesinstitutioners sagsbehandling og resultater blive af en helt anden kvalitet og karakter. Alene tanken om undervisningsministerens mulighed for at